

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 125.092 van 5 november 2003
in de zaak A. 106.324/VII-29.735**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat S. LAUWERS,
 kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
 Opperstraat 95

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Somalische nationaliteit, op 11 juni 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 30 november 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 13 juli 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LAUWERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur M. HUYGHE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 29 oktober 2000 en verklaarde zich op 30 oktober 2000 vluchteling.

1.2. Op 30 november 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 11 mei 2001 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt :

"Aan betrokkene werd op 22 maart 2001 op haar gekozen woonplaats een oproeping per fax verstuurd om de motieven voor haar asielaanvraag te komen toelichten of deze schriftelijk over te maken aan het Commissariaat-generaal.

Aangezien betrokkene zonder geldige reden binnen de maand na de verzending ervan geen gevolg heeft gegeven aan deze oproeping noch aan de vraag om inlichtingen, bevestigt de Commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 52, par. 2, al. 4, van de Vreemdelingenwet, de weigering van verblijf besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 30 november 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht

is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat in een enig middel de schending wordt ingeroepen van "de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet)" en van artikel 1, 2 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève), goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953; dat de verzoekende partij betoogt dat er sprake is van een "manifeste miskennen van de elementen van het dossier" en "procedurele kwade trouw"; dat de verzoekende partij haar middel als volgt uiteenzet:

"(...)

Uit het relaas van de feiten blijkt reeds duidelijk de miskennen van de adresgegevens in het dossier van verzoekster.

Het is teregt om te moeten vaststellen dat de adresgegevens van verzoeksters gekend zijn,

bij het opvangcentrum,

bij het OCMW,

bij het wachtregister,

bij de toekenning van een code 207 (sprijdingsplancode),

bij de gemeente Elsene,

etc.

doch dat deze gegevens blijkbaar enkel gebundeld worden als het erom gaat om verzoekster bepaalde rechten af te nemen, zoals bijvoorbeeld haar OCMW-steun (die momenteel geschorst is), ofnog haar ganse asielpcedure.

Alles hangt er nu blijkbaar vanaf of één of ander faxje in het opvangcentrum aan de juiste persoon kon worden afgegeven al dan niet.

Als de fax slecht werd geklasseerd, of per ongeluk in een vergeethoekje raakte, is dit genoeg om een ganse asielaanvraag af te doen.

In het dossier van verzoekster waren alle gegevens voorhanden, en waren deze allen te goeder trouw doorgegeven.

Anders dan bij de adresverandering die een asielaanvrager doet als hij niet in een centrum verblijft, was in casu het centrum dat belast met de administratieve formaliteiten van de uitschrijving van verzoekster.

Ofwel heeft het centrum een fout gemaakt (in elk geval door niet te reageren op de oproepingsfax), ofwel is er iets misgelopen binnen het CGVS. In geen van beide gevallen kan verzoekster hier verantwoordelijk voor zijn."

Overwegende dat de beweringen van de verzoekende partij door geen enkel bewijskrachtig gegeven worden gestaafd; dat derhalve niet kan worden nagegaan of het middel feitelijke grondslag heeft;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegronnd middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf november tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	L. SCHWEIGER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. SCHWEIGER.

E. BREWAEYS.